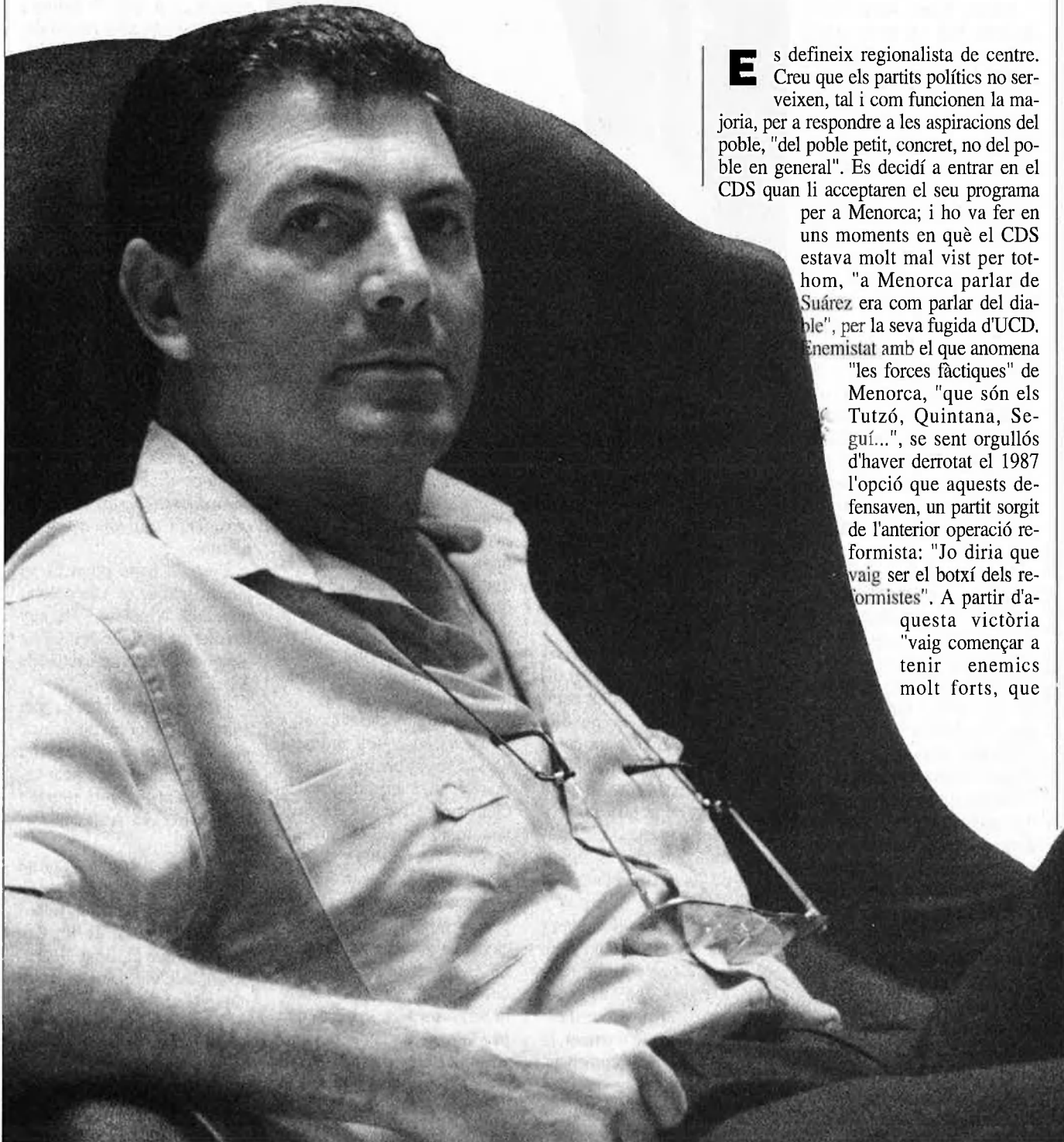

Entrevista a Carles Ricci

La clau del parlament balear

Carles Ricci, diputat des del 1978, fou elegit dins les llistes del CDS; ara, després d'abandonar el partit de Suárez, és l'únic membre del grupo mixt. Un home, un vot, que s'ha convertit en imprescindible per a la majoria minoritària conservadora. És la clau del Parlament.

Es defineix regionalista de centre. Creu que els partits polítics no serveixen, tal i com funcionen la majoria, per a respondre a les aspiracions del poble, "del poble petit, concret, no del poble en general". Es decidí a entrar en el CDS quan li acceptaren el seu programa per a Menorca; i ho va fer en uns moments en què el CDS estava molt mal vist per tot-hom, "a Menorca parlar de Suárez era com parlar del diable", per la seva fugida d'UCD. Enemistat amb el que anomena "les forces fàctiques" de Menorca, "que són els Tutzó, Quintana, Seguí...", se sent orgullós d'haver derrotat el 1987 l'opció que aquests defensaven, un partit sorgit de l'anterior operació reformista: "Jo diria que vaig ser el botxí dels reformistes". A partir d'aquesta victòria "vaig començar a tenir enemics molt forts, que

avui encara tinc: si el *Diari de Menorca* —controlat pels Seguí, un gendre dels quals, Quintana, era el número u en les eleccions de 1987 i que no sortí elegit, en benefici de Ricci— pot dir alguna cosa dolenta de mí. o que ho sembli, ho fa sempre", tot i que reconeix que el diari "no s'ha negat mai a publicar articles meus de resposta".

Es considera un triomfador en el món empresarial i assegura que està en política només per servir el poble de Menorca.

—*Un any després de ser elegit diputat pel CDS, vostè abandonà el partit i es converteix en un vot molt apreciat, ¿per què abandonà el CDS?*

—El primer que cal dir és que jo vaig cometre un error, que va ser el meu desconeixement polític de la gent. Va entrar gent que no m'agradà, com és el cas del batle de Ferreries que provenia dels reformistes i mentre venia a les nostres reunions també anava a la dels altres. Això a mí no m'agradà i vaig intentar, sense aconseguir-ho, que no fos el número u.

Després de les eleccions començaren els problemes. Nosaltres (el CDS) ja havíem anunciat que permetríem governar les minories majoritàries. Jo entenia que era precisament així com s'havia de fer, però resultà que dels quatre membres elegits per a cercar les polítiques de pacte, jo en vaig quedar al marge perquè ni Melià i Quetgles [president del CDS-Balears] em digueren res, mentre ells conversaven amb la dreta per aconseguir un batle de

dreta a Palma. Jo m'hi vaig oposar i després de moltes discussions amb Madrid, al final s'ordenà que es complís la paraula [permetre que governassin les majories minoritàries, és a dir, el PSOE a l'Ajuntament de Palma i el PP a la Comunitat].

A partir d'aquí començaren les discrepàncies contínues, vertaderes guerres de cada dia, pel meu esforç que es mantingués la paraula donada. Fins aquí, tot i que era molt dur per a mí, ho podia dir perquè encara era favorable per a Menorca.

Però arribà un moment en què els punts bàsics del programa del CDS-Menorca, que jo vaig escriure (defensa de la costa, urbanització interior amb defensa dels boscos i salvaguarda de les aigües), no es van complir. El batle de Ferreries s'oposà a una urbanització que jo havia acceptat, com a president del CDS a Menorca, sempre que aquella urbanització es fes sota una sèrie de condicions —mínim de 2.000 m² per parcel·la, hotels de 4 estrelles...— que la convertirien en una oferta de màxima qualitat. La idea era, la meua, acceptar aquesta urbanització per a preservar altres zones del municipi, gairebé verges. L'Ajuntament no l'acceptà i jo, com a diputat, i per respecte a la decisió del CDS-Ferreries, vaig haver de votar en contra en el Parlament, tot i que pensava que era una equivocació. Després d'això, jo pensava que Ferreries quedava sense possibilitats d'urbanitzar, ja que les altres zones jo creia que no era convenient urbanitzar-les. Així ho vaig dir al batle i al Xisco Quetgles, juntament amb tot el grup parlamentari. Però em digueren que no, que una altra zona, una platja, s'urbanitzaria. En aquell moment vaig sentir una ràbia com mai no l'havia sentida. El que vaig fer va ser cercar el suport dels nacionalistes i, també, el del PP, i així vaig aconseguir que es preservàs aquesta zona. Aquest va ser el moment en què vaig abandonar el CDS.

—*I així es converteix en la clau del Parlament.*

—Sí. He mantingut un govern de dreta que era la paraula que havíem donat. He fet la política que crec que era la que havia d'haver fet el CDS: influir en els pressupostos per a crear àrees naturals —que mai no s'havia fet pel grup polític dominant—, intentar que es fes una política més social en alguns aspectes... això m'ha dut una guerra constant; es parla de mí com del *trànsfuga*, quan ningú parla d'una diputada dels PSOE que s'anà al PSM i ningú li diu *trànsfuga*... ¿per què?, perquè jo crec que a aquells grups polítics que pre-

tenen actes de fe dels seus diputats, que hi hagi un grup que sigui capaç de fer el que he fet jo, els rebenta la seva filosofia. I si a més aconseguix el que estic aconseguint pragmàticament... ¡això no ho pot saber el poble!, perquè si ho sabés aniria obertament a favor d'aquesta política; i per això el que fa és amagar-ho amb acusacions velades contra mí. He hagut d'aguantar molt, moltes pressions de tot tipus, i dic de tot tipus, pressions d'intentar comprar-me: a mí m'ha intentat comprar gent molt important i els he engegat a la merda...

—*¿No em dirà qui?*

—Si tengués la fórmula de provar-ho, ho diria; però sense poder provar-ho cauria en el mateix pecat que cauen ells.

—*Ja ens hem referit un poc a l'ecologia, però voldria tornar-hi pel tema de l'aprovaçió de la Llei de Camps de Golf, contra la qual hi ha l'oposició i els grups ecologistes, ¿quin va ser-hi el seu paper?*

—En primer lloc vull dir que jo no sóc extremista en res. D'altra banda, el cert és que l'especulació que hi ha hagut a les nostres terres ha estat increïble. Per a mí tota la culpa és dels polítics que han tenguut la incapacitat política, des de Madrid fins als ajuntaments, de fer complir les lleis, i això ens ha dut a una insatisfacció pel que està passant. Quant als camps de golf en concret, he de dir que jo defens la idea dels camps de golf totalment, i la defens amb el filtre de la llei que hem fet. És una llei que, si es mira bé, es veu que la clau d'allò que tenen de bo els camps de golf la donen les meves esmenes, com ara que no es puguin utilitzar aigües que no siguin reciclades, que no es puguin tocar els arbres, que els promotors hagin de repoblar en el cas d'incendis forestals... Gràcies a aquestes esmenes, els camps de golf, si es fan, duren molts avantatges. Per exemple terrenys que actualment no tenen cap rendiment, en tindran; aportaran un client, un turista, que gasta més que els altres; i, molt important, com que només podran utilitzar aigües depurades, les depuradores hauran d'estar en perfecte funcionament i s'aconseguirà millorar la qualitat dels aqüífers existents.

—*I davant la futura Llei de Protecció d'Àrees Naturals, ¿quin serà el seu vot?*

—Amb aquest tema, una vegada més, ve el gran projecte del nostre programa polític, on hi ha un punt molt important, com és que no es pugui edificar a menys de 600 metres de les platges i de 400 de la resta de la costa. El meu vot estarà per a fer el màxim, perquè es respecti la costa i

els boscos.

—*Un dels aspectes en el qual vostè més ha incidit és el de la col.laboració entre la Universitat de les Illes i el govern, ¿com creu que s'han de desenvolupar les relacions entre totes dues institucions?*

—Crec que ja he demostrat una cosa, que han de veure els ciutadans i la Universitat, des que tenc aquest vot positiu per a fer coses. Una de les bases del nostre programa polític és la potenciació de la capacitat de la Universitat perquè serveixi de base al govern autònom. Si la Universitat serveix de plataforma, d'ajuda intel.lectual a un govern elegit pel poble, està automàticament ajudant tot el nostre poble. Aquesta és la meva gran il.lusió i el meu treball, del qual molta gent tampoc s'ha assabentat; però si es miren les meves esmenes, si s'observa com ha anat l'apropament del govern a la Universitat, és veurà que allà hi ha el vot del Grup Mixt.

—*¿Aquesta col.laboració pot quallar en la creació d'un parc d'Alta Tecnologia a Mallorca?*

—Sí, crec que això és el cim de tot el que hem cercat durant tot aquest temps. Puc dir que, després de les converses que he tengut, el govern hi està d'acord. És un pla molt ambiciós que necessitarà molts sacrificis per part de tots nosaltres, inclús sacrificis econòmics importants, si bé és veritat, crec, que paga la pena fer-los perquè són necessaris.

Quan resta menys d'un any per a les pròximes eleccions autonòmiques, Carles Ricci prepara el naixement d'un nou partit d'àmbit menorquí, "perquè s'han de respectar les particulars característiques de cada illa"; un partit que Ricci pretén que sigui "una força que representi de veritat el projecte de present i futur que vulgui el meu poble, i que de cap manera ens vingui donat per unes directrius de Madrid ni de Mallorca". A la pregunta de si ell serà qui encapçali la llista al Parlament respon: "Jo intentaré potenciar el naixement i creixement d'un partit regionalista a Menorca i si es bo per a aquesta idea que jo m'hi torni a presentar, m'hi presentaré, i si no ho és, no m'hi presentaré. Així de clar". Una força que intentarà rendibilitzar l'actuació duta a terme durant aquests anys, de la qual Ricci se sent orgullós: "A pesar de tots els intents dels altres grups polítics que odien la meva actuació, estic aconseguint demostrar —per molt que ho vulguin tapar— que actuacions ètiques i morals, i coherents amb un programa polític, poden canviar la visió del ciutadà a l'hora de votar.

Miquel Payeras

